

Hun gav sig lidt febrilsk til at tale om Egnen og de nye Ting, hun havde set paa Vejen herhen. Hun syntes, at alting var bleven saa forandret, siden hun havde boet her; navnlig havde Byens Udseende overrasket hende. „Her er virkelig blevet langt hyggeligere,“ sagde hun; og Emanuel, der havde taget Plads paa Bænken bag den øverste Bordende, forklarede hende, at det kom af de mange, i sin Tid afbrændte Haver, der i Aarenes Løb var vokset til igen og havde faaet store Træer.

Hansine blandede sig ikke i Samtalen, og Emanuel gjorde sig heller ikke nogen Umage for at drage hende ind i den. Han forstod egentlig ikke rigtig selv, hvad det var, der trykkede ham ved dette Besøg, og hvorfor han bestandig syntes at mærke Hansines Blik vandre forskende frem og tilbage mellem ham og Frk. Ragnhild. Han havde jo dog virkelig intetsomhelst at bebrejde sig; og i hvert Fald havde han jo ikke skjult noget for hende. Han havde hin Morgen, da han først havde lettet sit Hjerte for Gud, aabent fortalt hende alt, hvad der om Aftenen var sket.

Imidlertid sad Frøken Gerda paa Kanten af sin Stol og kastede glødende Blikke over til Emanuel, mens hun selv iagttoges af den lille Sigrid, der stod henne hos Hansine i en lyserød Bomuldskjole, med et sort Baand om sit gulbrune Haar. Barnet havde lagt Hoved og Arme ned i Moderens Skød; og hver Gang hun opdagede, at Frøken Gerda saae paa hende, gemte hun sit Ansigt. Men straks efter kiggede et stort, mørkeblaat, spejdende Øje paany op over hendes solbrunede Arm; og saasnart hun troede sig ubemærket, løftede hun sig op paa Taaspidserne og hviskede noget til Moderen.

Hansine nikkede adspredt og strøg hende samtidig kærtegnende over Haaret — med en moderlig Ømhed, som hun ikke ofte lagde for Dagen overfor sine Børn. Samtalen ved Bordet truede hvert Øjeblik med at